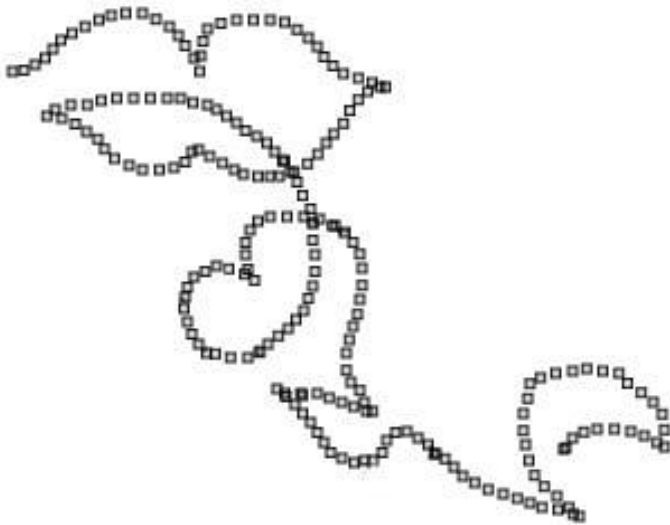

Dobrosi Andrea

SVÉDASZTAL MAGYARUL

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Dobrosi Andrea

Svédasztal magyarul

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Budapest, 2018

Miért svédasztal, miért magyarul?
Mert a szabad- és kötött verseken
át a gyerekversekig vagy a
dalszövegig minden van itt.
Válogatni pedig nem csak szabad,
hanem kötelező. A magyarul pedig
egyértelmű, egy kínai nem sokat
értene belőle.

Jól megpakoltam bútorom, de nem azért, hogy leszakadjon, a
szemezgetés volt a célom. Nem vagyunk egyformák, úgyhogy
teleraktam különbségekkel. Persze választhattam volna egy
verscímet is, de csak erre futotta. Mert nincsenek ilyen-olyan
magyarázkodásaim, hogy miért. Ezzel nem hiszem, hogy
mellélőttem. Ha meg igen, kérek új céltáblát!

Ennyit a címről. S ahogy egy színésznek a taps a visszajelzés,
egy költőnek a kritikák. A mazochizmus a művészek oázisa. Én
is tudni szeretném, hogy ityeg? A kíváncsiság úgy hozzám
nőtt, mint taplógomba a fához.

Ez van. ömlesztett szósnackek verstányéron tálalva. Mit is
mondhatnék? Jó étvágyat!

Nos, akkor lehet csemegézni, itt nincsenek kalóriák! Bízva
bízom, mindenki megtalálja a neki megfelelő falatot. Nem a
gyomorrontás a célom, hanem a kulturális piknik! Köszönöm a
részvételt!

Dobrosi Andrea

A régi könyvelő

Igen, láttam – igaz, öregkorában –
láttam őt, a régi könyvelőt.

Ott ült velem szemben a buszon
fekete, kötött, hosszú kardigánban,
rajta szteppelt, éjszín dzseki,
mit elhordana sok tini.

Igen, láttam őt, a régi könyvelőt,
egy vaskos könyv előtt,
(vagy mögött, ki honnan nézi,
szempontokon könnyű vitázni).

Igen, láttam a nőt, a régi könyvelőt,
majdani ráncait, festett szemöldökét,
a téglavörös kontúrt a száján,
úgy olvasott, mint ki nincs magánál,
aztán jeleztem, mert le kellett szállnom...

vajon tényleg ilyen lesz,
mint ezen a buszos délutánon?

Mert ilyen...

Ha fáznék, leszaggatnád utolsó ruhád,
szomjamért addig nyüstölnéd a harmatcseppet,
míg rám vetné magát.

Nem hagynál étlen, inkább legyen enyém falatod,
látványomat úgyis falhatod.

Túlfűthetne a napsugár, árnyékom lennél,
az őrzőm, ki csak azért is izzadna értem,
bármikor is toppanna be a dél.

Tudom, ha nád lennék, nem törnél le soha,
ha patakcsobogás, hús szellő,
kincsként vinnél öledben haza,
óvnál, ott lennék a faladon egy képen,
mit egy ismeretlen szerző dedikált – magad,
s minden pillanatban, mikor ránéznél,
engem képzelnél oda: a nádat, a patakot, a szellőt –
mert ilyen egy hűséges kutya.

Pisla karc

Egy vagyok. Pont –

pont vagyok. Egy.

Egyetlen egy,

egyetlen atom.

A semmibe a mindent,

a mindenbe a semmit rakom;

így voltam, vagyok, leszek,

az univerzumban egy szelet,

egy pisla karc,

ki abba hal bele,

(mibe mindenki más)

hogyan létezett...

Mosom...

Mosom a tegnap felgyülemlett göncét:

a hólétől poshadt téli-szürke utcát,
a jégcsapok csillámtetkóit,
a hóember rothadó répaorrát,
a mohát, falevelek dércsípte erét,
az eresz alatti üres fecskefészket,
a ködöt a szemközti hegytetőn,

ahogy fák fölött szelek fütyörésznek,
ahogy tisztul-beborul az ég,
ahogy lilium, pitypang szárba szökken,
ahogy vízcsepp csiszolja patak kövét,
ahogy vonul talpam előtt hangyaraj,
ahogy keringenek sorra tarka lepkék,

mosom, csak mosom földből a csírárt,
mikor a rügyek, a bimbók kényeztettek,
mikor az ágak meg-meginogtak,
mikor egyre halványult a sötét,
mikor vonzottam verebet, galambokat,
mikor megcsillantak harmatcseppek –

mosom, csak mosom, pedig tudom,
hamarosan újra megtelik a szennyes.

Fénykép

Kis ujjaid a fény alig éri,
hangod is csak egy kis szelet,
de úgy simogat, s hogy még szíved?
Bőröd selyme át- meg átfon
minduntalan, te jutsz eszembe,
nem a selfie-k meg az Iphone.
Csak és mindig egyedül te,
azzal a böhmnyi anyajeggyel,
a kócos kis hajfűrtjeiddel,
ahogy szemed előtt hintáznak
a kis szertelen tincsek,
bevillannak totyogó lépéseid,
miként lábacskaid keresztbe teszed,
látom, amint elkámpicsorodsz,
mert nem éred fel a kilincset.

Igaz, nem lesz így évekig,
már most is együtt öregszünk,
de akkor is így foglak látni,
történjen veled s velem akármi.
Lefényképeztem a kilincset
magamban, (ó még hányszor
fogod?) és akkor mindig ránézek,
de elég, ha csak rágondolok,
meg a böhmnyi anyajegyre,
ahogy lábacskaid teszed keresztbe.

Így majd mindig megmaradsz
kicsinynek, hiába az eresz alatt
fecskék keringnek, vagy bukkán
hóvirág. Mindig jó lesz emlékezni rád,
őrizni az azóta megnőtt, régi tincset,
mikor épp elért a fény és a hangod,
meg az a selymesen lágy tenyér...
Mert kelleni fogsz, nem csak
kellenél. Nem lesz a korkülönbség
nagyobb, s nem megy össze sem,
amíg kilincset látok fényképemen,
a te kis ujjlenyomatod, a szíved;
tudd, addig semmit sem veszítek,
velem leszel, mint 3 évesen...

Délelőtt

Ha pihensz, pajkos pihe,
észre sem veszed,
elszáll a semmibe.

De ha rád telepszik a munka,
(amint a folyondár
a petúniát szorítja)
ólomként nehezül rád, szinte fojt,
azt érzed, nem telnek az órák,
mintha sose jönne el a volt.

Vagy orkánként lecsap,
vagy szellő-nyomot se hagy,
így ismered őt.
Egyszer a messzeségbe olvad,
máskor a közelbe teper

a délelőtt.

Megölelnélek

/V. Dalmának/

Megölelnélek, már mióta meg,
mert valami megfoghatatlant érzek,
valami félbehagyott, de egészet.
Szívem, mint a nyárfalevél remeg.

De másmilyenre formált az Isten,
azt nem lehet, s nem hallhatom beszéded...
Ám bárhogya is legyen, tudom, megérted,
meg, mindennél jobban, meg, amit mi nem.

Ha majd kettőnk közül valaki megy
– a különbözet más síkba lényegül –
az élet magából mint gatz kiszed;

velem maradsz, nem leszel egyedül.
Birtokolni fogom azt az egészet,
mi ma önmagát kapta kényszerül

Az vagyok...

Az vagyok, mint érben a vér,
mint összesimuló két tenyér,
én vagyok, egyedül magam,
az ismeretlen a nyugtalan,
a kiismert, szótlan nyugodt,
számos hibám van, ezt jól tudod,
de van számtalan erényem
és igazam, olykor tévedek,
csak félig vagy épp egészen,
van két kis szemem, egy nagy szívem,
látok velük, ezt még elhiszem,
s akarom ne legyek több, ne én,
mint amennyi most is vagyok,
ne legyek semmivel kevesebb,
csak ami magam lehetek,
mert az vagyok, hiány és többlet,
kire mindig ráköszönnek,
kit félrelöknek a sárba,
az vagyok, a nomád nincstelen,
a jól szituált, ki árva,
kinek van még hite, imája,
akiért a képzeletbe futsz,
de akitől mégis menekülsz,
én a tucat, és én az egy,
az tőled függ, ki vagyok neked.

Mint rózsza...

„Álomban nyilván minden sokkal egyszerűbb,
ébrei nehezebb, kisebb a szerep.
De az életben mégis az a nagyszerű,
ha az ember önmaga lehet.”

/Uno Laht/

Minden lélegzetvételemnél izgulok,
ördögöt űzök-e, vagy csak illúzió,
annyira vágyott, lebbenő-szép állapot,
a kardot elfelejtő csupa csuda jó.
Mert a legszebbet adhatom, az életem,
mint rózsza, virágzik bennem az értelem.

Ha őszinte vagyok, legyek magamhoz az,
azzal nem fogok kitűnni, ha áltatok,
de erényemre a ráció nem szavaz,
kezembe nyomja az úti vádlapot.
Mert a legszebbet adhatom, az életem,
mint rózsza, virágzik bennem az értelem.

Súlya van a győzelemnek, mindenki küzd,
a magam arcával vívom a harcomat,
igaz, elszállok majd az égbe, mint a füst,
de tisztességembe nem térhet alkonyat.
Mert a legszebbet adhatom, az életem,
mint rózsza, virágzik bennem az értelem.

A kéz

A kéz ringat,
a kéz legyint,
vagy jóra int,
fed, cirógat,

imádkozik,
mutat, dorgál,
vagy egyre jár
vagy épp simít,

a kéz vezet,
és olykor űz,
az ölbé fűz,
és dédelget,

ő a kezdet,
és ő a vég,
ha jó sötét,
ott van veled

szerелеmben,
ravatalon,
fiatalon,
és öregén,

ha szíveden,
a kéz igen
s a kéz a nem,
de nézhetem,

de láthatom,
mint rám vigyáz,
hiába gyász,
ő is csak atom,

ezernyi ránc,
millió sejt,
mi felnevelt
s hagyja játssz.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Maradnom kell

A szívem szakadna meg,
ha itt hagynálak.
a végtelen pusztától, amint hordozott,
a téli fákat, az esti naplementét,
a hajnalt s mint ölel a messzeség.

Fájna, ahogy a mese fájni tud, ha véget ér.

De magammal vinném a fűszálakat,
minden egyes kalászt,
ahogy süt rá nyáron a nap,
meg ahogy hajlik,
a távolból felnyög aratáskor;

vinném a fénylő, havas háztetőket,
miként roskad udvaron kutyaól,
s a tányérban mint koppan a csont,
farkát csóválja pulink.

Minden katicabogárnak köszönnék,
tenyeremen hordoznám őket, ujjamon,
s hallanám még a kolompot,
látnám, merre megy a gulya,
a szívem szakadna meg, a szívem;

s azt is vinném, meg ahogy a határban
júliusban kelepel a gólya,
igaz, úgy szór gyöngyöt a téli ég most,
mint kukoricát tyúkoknak a néne,
behálóz a színeknek füzére,
a narancs, a kék, a sárga,
de azt is beleraknám a frissen fonott kosárba;

s vinném által folyón, hegyen,
a csúcson viszont megállnék,
a tájat újra látni, újra, még...

Nem a fáradságtól néznék vissza,
a fény hiányozna, mint lopózik,
a csönd, ahogy lep bársonya,
a végtelenbe zár tündérvilág,
az ágyon a dunyhatoll, itatónál a liba,
az estéli halk szuszogás,
a lavórban ázó földfoltos ruha,
az a nyugalom, melyről macskám dorombol.

Nem kellene a kipufogók hada,
a tömeg, ahogy zöldre vár,
vagy a metróajtón épp befér,
a napi panaszáradat a gondról.

Nem akarnék menni, nem én, mégse,
mert mindennél szebb az a szépség,
mit nem viszek el, nem dehogy.

S hogy ezt naponta lássam,
maradnom kell – majd itt belehalok.

Márciusban

Almaág susog-leng; a völgybe lent
langy sugár érkezik, az ébredező fény
madárdalra jár, lassan nyújtja még
ujjait, ahogy hajnalt suhint a csend.

Tétován oson fák között a szél,
a tavasz tölcserén lassan átfolyik,
abban dalol a zsenge új, amit
átkarol a március. Hol már a tél...

Látom a harcom lankad, béke él,
álmomat gyúrte a táj, már simogat:
éledezz, nézz, kinyílt a remény!

S valóra moccan bennem a rég-nap,
amint szemeimbe gyűrűz a kék ég,
a rügyfakadás, aranyló méz-nap.

Pontosan ismerem magam

Akár kiteríthetem lelkem,
mint avarszőnyeget kertben,
az fölöslegessé válik,
ha önelégült a tudat –
mit számít, mi van fa alatt.

A hithez csak elszántság kell,
a másokban bízni siker,
de a szándék jól elbújhat,
mikor feltör a rögeszme –
keresztbe is tesz, keresztbe.

Ezért nem akarok megfelelni,
mert nem is lehet, csak növeszti
veszteségét az akarat,
körülöttes a kés mennyi –
ki döfni vágyik, megteszi.

Pontosan ismerem magam,
mikor vagyok bizonytalan,
s mikor cipelek én erőt,
minek mázsányi súlya van –
utálhatnak 206-an.

Cseng a csend

Elsétáltam ablakod alatt,
a párkányon koppanó esőcseppek
hozzám mosták emlékeid,
s én visszatérni vágyom
minden szürke délután,
bejárni a macskaköves utcát,
mit illatod elönt.
Te feküdtél az ágyon,
a kerti virág ázva nézett,
most is rám olvad a régi csend,
ahogy suttogtad: becézz!
Szavad a némaságba cseng,
szemem titokban benéz,
elhajítja a fojtó valót,
s te tusolni mész.

Ibolyák

Már hajt az ibolya,
tegnap kaptam egy csokorral.
Te jutottál eszembe,
nem azért, mert alulról szagolod...
de elszaladt azóta hány tavasz.

Mi meg együtt lehetnénk,
ahogy a vázában virágok,
én a kedvenc levesed főzném,
s tán még mondanád sótlan az...
mondhattad volna, ha maradsz.

De nem, menni akartál,
pedig döntésed nem volt kényszer,
talán most érzem át,
mit éreztél akkor...
egyedül hogy fájhat majd az aggkor.

Most öregedhetnénk a fákkal,
miként egyre kérgesebbek,
s mégse éreznénk időt,
csak az elképzelt kézpuhaságot...
a cseresznyemag sírodon kinőtt.

Tudod, úgy terítenék neked,
bár csak kérhetnélek,
a tányért a mosatlanba tedd,
vagy csavard a fogkrémre a kupakot...
mint én, az ibolyák is szótlanok.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Nyárpaletta

Még nem hajlik át a fény az éjszakába,
de már szürke köpeny borul a fákra,
a távolban messze neszez a holdsugár,
álmot hegedül a tücsök vonója.

A festő ecsetjének ilyen a látkép,
így mutat a nyárvégi, füledt játék,
mikor másnapra készülődik a szilfa,
altatót dúdol a virágnak a rét.

Este vánszorog, mint tőkén rózsabogár,
a bárányfelhő rejtőzve szálldogál,
festék alatt a vászon forrótól feszül,
a nyitott ablakok fölött egy fecskepár.

Se veled...

Sosem akartalak
magamhoz láncolni,
de mindig te
jutsz az eszembe.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Zöld lámpa

A gondolatomhoz
minden irány szabad,
te döntöd el,
hogy csatolod magad.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Álság

A tökéletességet
minek kimutatni,
ha látszik, hamis.
Ki tegnap az volt,
az lesz ma is.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Dupla

A vonatablakból
jól látni a fákat,
ahogy távolodnak.
Retúrjeggyel
dupla élmény.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Személyre szabottan

A negatív rezgéseket jól kezelte,
a stressz és a rosszindulat között lavírozott.
Felette mindig gyűlt a gond,
mint valami heti akció a boltban.
Azt sosem hallottam tőle, jól van,
ezért inkább fel sem tettem a kérdést,
még válaszol és akkor ont.
Nála panasz borít falat, plafont.
Nem törekedett, ahogy a tökéletesek,
pontosan tudta, a tévedés merre jár.
Nem felé. Ugyan már, dehogy.
Saját gerendája volt,
de neki az én szálkám kellett,
számára mindig kicsíráztak a hibák,
ha az én balkonládámról volt szó.
Most itt vagyok, ahogy ő amott,
a sorsnak hálát adok ezért,
csinálja csak, mihez ért,
a tükör nála úgyis személyre szabott.
A torzulástudat a névtábláján csak légy piszok.

Zöldben zengedez

Zavarban a zord, zárva már,
zöldben zengedez a határ,
zálognak fréziák ezre
zugból néz a fellegekre,
s kiváltja azt majd a nyár.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Zeusz és a zümmögés

Felöltöm a széllal zafír blézerem,
Zeusz hangját elnyelte a végtelen,
lett zümmögés, mint egy zongorafutam,
ziláltan áztatják záporok utam.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Rezzelés

Hangtalan szólok, azt is csak épp úgy,
reménylesőn, esetleg jut egy szeletnyi idő,
kíváncsi rám valami földöntúli fricska-fül,
akarna hallani.

Itt ülök az élet mérföldkövén,
belém szaggatva pislákol a kétely,
mintha tudnám, létezel,
mintha tudnám, sosem égsz el.

Hozz erőt a napjaimba, akár fáklyát, ha kell,
a homály ösvényére lépve az értelem feltüzel,
fel ám, ahogy a kegyelem kulcsa,
ha bennem lát kaput s azt kinyitja.

Csend húrját pengeti a sóhajom,
titkon talán engem álmodik a megfeszült zene,
s ha már én is itt vagyok,
meg kell néznem, velem rezzen-e.

A szív

A szív, mint a porcelán,
törékeny és nemes.

Akkor háborúban mit keres,
mitől lett silány?

Először épített,
aztán minden dobbanását
behálózta az önző érdek,
a korcs rombolás.

De még ott a béke szalmaszála,
ha jól kufárkodnak vele,
felveszi őt egy gondolás.

A kérdés: utazni akar-e...?

Hétköznapi idill

Kidobtam egy banánhéjat,
ennyi jár a szemetesnek,
ezalatt elment egy mentő,
a postás kétszer csengetett.

Koszorú már az ajtófélfán,
gondoltam, s indultam felé,
ha lett volna a hajamon,
üdvözölte volna zselé.

Aláírtam és átvettem,
közben megszólalt egy fűró,
a mosogatóban pohár,
a hűtőben tehéntúró.

Visszatértem a gáztűzhelyhez,
hol palacsintát csináltam,
olvasni kezdtem levelem,
a ruha ázott a kádban.

Óraátállítás

Megtörténik. Évente kétszer,
hivatalosan éjjel 2 és 3 között.
Ilyenkor utolér a kényszer:
az alvási szokásaimon
változtatni kell.
Szervezetem idomulni próbál,
az i-re a pontot
az energiahatékonyság teszi fel.
Az ember küzdve küzd,
ha kell, a sötétiséggel.
S mire mindent leokéz,
újra állíthat a kéz,
megváltozik rendszer.

Virágvasárnap

Az Olajfák hegyénél két tanítvány fordul,
szamarat hoznak,
ahogy a jeruzsálemi szél az út porát.
Lehullnak a fákról a lombok az útra,
az állatra írva szinte köszön:
„Ne félj Sion leánya! Íme királyod jön...”
S valóban. Betániából itt a kegyelet illata,
a négy lábún hithű ruhákra süt a nap.
Még egy utolsó szó a farizeusoknak,
...majd a kövek, helyetted azok kiáltanak!
Mert tudtad, ki a csendbe réved, beszél,
ki beszél, több a semminél.
Ez volt az utolsó vasárnap,
hogy a gyönyörködésed még körbefonták
majdan síró asszonyok,
s az éljenző tömegben smaragdzöld pálmaágak.
Csodáid ívelését máig látja szívzug,
míg reped kérdőn balzsam ég

Mindenáron

Az út az enyém bárhog is járom,
film az, a velem pergő,
én vagyok benne a főszereplő,
s csak megyek mindenáron.

Ha megbicsaklik lábam, kép rezeg,
újra csak megpróbálom,
haladok, mint pók a pókfonálon,
s mindenáron csak megyek.

Nincs nálam jobb és nincs nálam rosszabb,
csak a magam személye,
hegy magasa, völgyek messzi mélye,
s megyek mindenáron csak.

Álomladik

Szemeiddel elmerülsz,
mint fuldokló a víz felszínéről –

valahol magába szív a végtelen,
mitől megremeg a fűszál a szirteken,
ahogy a szél suhanva rádól –

el-elandalít a holdezüst,
a vágy megérint,
s mint a füst száll a felhők felé végig,
megigéz a homály –

felébredsz,
mintha a hajnal rád zuhanna,
a gyöngy égen viharfelhő vár,
az álomladik a messzeségbe ring –

pedig kezedben még evezőlapát...

Április lova

Tűzről pattan, jégháton jó,
az április bolondos lova,
kiűz telet, kiles nyarat,
cirkuszolni nem tétova.

Fellép báránybőr ruhában,
vagy nyereg nélkül csak pőrén,
enged is, és közben taszít,
röhög a röhögőgörcsén.

Búsakat ríkat, mint üget,
vágója fülekbe vásik,
minden abrakot beburkol
didergéstől hunyorgásig.

Ballagásodra

De rég volt... vagy talán most? Hol van az már...
Gyermek vagy, az, igen... bárhog^y ér idő.
Hova lett a hinta, a csúszda, nő még
a fű, ha eltapossák... ugye kinő?

Mikor volt, megmutattad, hogy pördülsz át,
a mászókat hogy búvölöd? ...s hol van már
az a pár óra, mikor a fogócska
örö^möt adott... de szőke tincsed vár,

azok maradtak, a pajkos kis lovak,
s mi még...? Elbúcsúzik tőled itt a pad,
hog^y jöjjön egy másik, mint egy megálló,
hova busz beér. Te is beértél, vagy

álmod kapujában, életed a tét.
Mire vágysz? ...mire vágysz, meg kell küzdened.
Nem könnyű, lehet, de rajtad a teher,
te adod majd ugyanúgy tovább. A hely,

az út a tied, járd... Feladni meg^y,
az egyszerű, készülj a győzelemre,
az az igazán nehéz mindenkinek.
Te haladj, most rajtad a világ szeme,

s mit megtanulsz, nem vehetik tőled el.
De ha lehetőség elszalasztod,
az örökre marad, a lelkedbe forr,
mint önvádaskodó emlék darabod.

Tanulj meg küzdeni, ez az életed,
s most megtapasztalhatod a mély vizet,
mert ez az... Egy padból kikerültél,
de az utad az egy másikig vezet.

Ne csak álmodj róla, váltsd is valóra...
szükség van rád, a tudásra, a kincsre,
a pszichológusra, mint lélekmasszőrre.
Nem elérhetetlen a hegy gerince.

Mi

Én azt mondtam fűszál vagyok,
anyám a fűcsomó,
nagyszülőm a rét,
a reggeli harmat gyermekem.

Te azt mondtad felhő vagy,
téged néz széttárt tenyér,
gyűlsz hegycsúcs köré,
kémlél kétségbeesés.

Mi azt mondjuk porszemek vagyunk,
lent a járdaszegélyen,
fent kószálva a légben,
atomnyi liftként az univerzumban.

Túl fogom élni...

A rózsza kedvetlenül nézte magát:
semmi... Még csak tüske nyomot se talált.
Pedig hogy büszkélkedtek a társai,
ők szűrni is tudnak, nem csak látszani.
Égbe feszült szirmát egy méh lepte be,
a fájdalom, mint tűznyelv égett bele.
Miért szárad el belőled az élet –
kérdezte – akkor másokra repüljek?
Jaj, dehogy, a méhet nem engedheti,
legalább, ki fontos, maradjon neki,
s ami még szebb, ő máskor is visszatér,
mert nem érdekli, hogy szára tiszta gyér.
Túl fogom élni, maradj! – suttogta könnyesen,
s napnyugtára nem maradt egy könnye sem.

Szeptemberi karc

Mintha mérhetetlenül és újra,
minden pillanatra rácsorogna
valami őszbe zsongó méla nesz,
előttem kibomló szépség,
édes-új összetartozás,
amikor elhamvad a nyárvarázs,
de a víg dal ottmarad a torkokon,
egy utolsó csöpp mindig egyre,
összebújva és nevetve –
olyan nekem itt ez az alkony,
ez az aranyló, bársonyos idő,
melyből e tömérdek telt fűrt kinő;
teljesedik szeptemberi karcom.

Májusi éjszakán

A holdvilág hintóját
parányi lovak húzzák,
gyí Harmatcsepp,
mindent bele Cézár –
az éjtündérek hajában a fésű
úgy cikázik, meg sem áll.
Így szökik testembe
a tomboló tavasz,
mintha apró mesekönyvét
lapozná a zsenge fűszál;
az írás a régi: marassz...
s a hintó az éjben tovaszáll.

Pillanatkép

A tóparti fűzfákra felölti sejtelem ruháját a nap,
arany koszorút húz a vadkacsák fejére,
a sétányon a kép ismét pixelekre bomlik,
a hídra lépve látni a felhők vajsín bóbitáit,
meg a toronyórát, amint reggel 8-at elüt,
estéről itt maradt néhány lázadó cserebogár,
a szél szeppenve oson át a lombokon,
ahogy az árnyék nyújtózkodva elterül,
fénykürtjét fújja lelkesedve a láthatár,
túl a dombokon tollászkodik épp egy gerlepár,
lassan újra nyikordul a tegnapi hintalánc,
elvegyül a rend a csennel, mint parkban pillétánc.

Nem lehet fekete

Nem lehet fekete,
fekete föld, fekete fáját
fekete madarak ne lepjék,
fekete lenne minden,
fekete a fű, fekete az ég?
Nem lehet fekete,
a fények nem feketék.
Fekete foszlány a gondolat,
csak fekete, sosem fehér,
mindig győzne a feketeség?
Nem lehet fekete,
fekete a Nap kézfeje,
azon a felhő fekete csókja,
a fekete légben fekete folt,
nem lehet fekete a Hold!

Koszorúk

Új élet vár a nászruha fölött,
befejeztetett a sírhant alatt,
bűnbánatból lett adventi öröm,
homályt leplezendő körvonalak.

Ismertté szentelt az ismeretlen,
az egyszer fent, egyszer lent staféta,
de hiába fejekben, kezekben,
ha a szív közben analfabéta.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Hol a szemüveged?

Sorsjegy osztós, matrica gyűjtős világodba
úgy belekukkolnék,
lehet kaparós, stikában költekezős,
vagy a Facebook-ra posztolt kép.
A selfie-d lenne a gyógyszerem,
kellene napi 5-ször,
de csak a tükörképem vizslat,
s a faliórában a tik-takok,
...be kell érnem azzal,
hogy az illatodat itt hagyod.

Látod? Mazochistává tettél,
mint Sudoku-t újra csak fejtelek,
te meg... te meg...
Na de hát, hol a szemüveged...
szemüveged...?

Mint egy mosott, mint egy koptatott farmergatya,
úgy felfrissítenél,
vennélek nyáron, vagy téli fagyban simán,
te lehetnél, aki megkímél.
Miért vagy akkor necc harisnya,
mit még elviselt retro,
te túsarkú ábránd a hegyen,
s én csatolatlan dokumentumod,
... el kell hinnem, jó így,
hogy a látványomat megszokod.

Látod? Mazochistává tettél,
mint Sudoku-t újra csak fejtelek,
te meg... te meg...
Na de hát, hol a szemüveged...
szemüveged...?

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Fohász júliusban

Téglavörös égből ereszkedik le az aranyló pókfonál,
rajtam rezzen az estéli csend simogató sugara,
a parti fűzfák levelén megpihen a gyűrt idő,
mint tejbegrízben a feldagadt dara.

Minden olyan lelket igéző, éteri szép,
ahogy a július a szemembe megnyugvást perreg,
sejtjeit bizsergeti belém újra és untalan,
tó tajtékja csiklandoz, a távolban ércként hegyek.

Így szerethetek? Mondd meg nekem nagy Isten,
vagy csak úgy sugallj a szívembe választ,
add, hogy magamból másnak megteremtselek,
amint ezt a narancsszínű nyarat te is elém kreáltad!

Alleluja

Tehetek bármit, bármit tehet,
nem húznak fel reggelre órát az istenek.
Ki vagyok én, hogy tudjam, ki ő,
meteorológus, ki megmondja, mikor lesz jó idő?
Hálát adok akár a járdaszegélynek is én,
amiért megállított a családmodell-kliséen,
s arra eszméltetett a sors rá,
ki nem hallgat meg, ne imádkozzak hozzá!
Köszönöm, de elég volt az önkéntes úri tábor,
az idealista matériából;
tehet bármit, bármit tehetek,
nem lenne bika, ha nem lennének tehenek.
Utam most jól belém bútoltatott, köszí –
talán a látszat az igazságot tükrözi...

Összeér a szívünk

Átosonnak a léptek,
ahogy fény az ablakon,
te suhansz, rezzensz belém,
mint nyárfalevél ezüstje,
s hallgatom.

Hallgatom, s tudjuk egymást,
nincsenek álnok szavak,
mézes-mázos ölelés,
nézünk, értünk, amíg élünk,
s hordalak.

Hordalak, mert rám adtad
a hűség plüss köntösét,
benne óvó mosolyod,
s a tekintetünk örökké
összeér.

Összeér a szívünk is,
akár a föld poráig,
reménybe írom arcod
s a forrásvizedet,
mi vár itt.

Eső előtt nyáron

Forró kilincs, homokparton a kvarcok,
vajúdva izzik lombkoronákon a lég,
izzad a réten kóró, fű, fa, virág,
szökőkutakban a friss-éhes nemzedék.

Tombol a láng nap és felhevül víztükör,
darázshad illan, kitikkad a kékben,
föld repedésbe lehűlni olvad az ég,
hangyák menetelnek északon, délen.

Bolondok

Most már tudom,
a szíve egy lepke a túlvilágban,
repdeső, kis kacér, hímrinygó pille,
mi rászáll áldozatára,
rám, ki épp kapóra jött,
rám, az otthontalan nyárfatóré.

Most már tudom,
nem kellettem neki bolondulásig,
de csak nekem örület az örület,
mert a pokol vígan forog,
s ki szerelmet ott keres,
na az aztán az igazi bolond.

Mindent vagy semmit

Mint a Homo Sapiens,
én is egy kaptafára,
párért párra mentem;
banális nátha –

talán nem fázom rá, hátha,
egy kisestélyi annak,
egy kis esély ennek...
néztem mik vannak –

s volt természetes szelekció,
begyűrt az impresszió,
mintha én a minta.
átvert szekció –

a harag is természetes,
nemes szolidaritás,
a bosszú az nem az!
pláne a sunyizás –

tévedésem könnyű drog volt,
nem előre kitervelt,
ki vetne meg érte?
ember tud embert –

mert ígért,terjesztett ígét,
de ő is csetlik-botlik,
mára már jól tudom:
mindent vagy semmit –

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Kitéptelek magamnak

Átesett rajtam a csend,
megszöktetett.
Nélküled nézem
a bíbor-kék eget,
s nézi mind, ki szeretett.
Hiányzol,
ahogy fülembe sejlik a ma,
a megszeppent föld,
mint szárnytalan madár –
rajta a léptem hallgatag.
Már az égre se néznék,
de általad rám szakadt,
ölel, vigasztal:
ha nem felejtelek,
láthatom pillantásodat...
Hát nem.
Kitéptelek magamnak
a múlt időből,
mint megsárgult fűcsomót,
s elültettelek újra,
hogy örökké zöldellj,
akár a friss vetésű búza!

Egyszerű vers a szerelemről

Van egy nyárfa,
a szerelem fája,
olyan vastag törzse,
nem érni azt körbe.

Van egy lepke,
máig belerepdes az örületbe.
Miért kapott túlvilágot,
mikor csak szeretni vágyott?

Így forog az óramutató,
mindig van egy fa, pillangó;
s ki bolondul,
lehet, megbolondul...

Élni hordalak

Sóhajnyi csended
bennem újjászületik –
tavaszba írlak.

Belém karcoltad
a mindenség hiányát;
vágyamban lebbensz.

Létembe tárlak.
Átfonod minden napom
árva dzsungelét.

Színekbe bújtál:
a szivárvány nem halott,
a fény rám csöpög.

Segíts áldani,
ahogy a tátongó úr
egyre távolabb...

Te vagy, tanítasz,
én őrizlek, magamban
élni hordalak!

Szédületes...

Ezt a melléknevet sosem felejttem,
az egész napos szóáradat
number one-ja,
ahogy hangsebességgel száguld
a fülem légterébe.
Ha más mondaná,
azonnal felkapnám fejem,
de így, hogy tőle...
arcom rezenéstelen.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Fáj?

Azt akarod, hogy fájjon

a patakcsobogás,
a napfény játéka arcomon,
a mély sóhaj fosszíliák?

Szerinted fáj,

ahogy zizzen a nyárfalevél,
(ahogy a szél hajlik a lombon át)
ahogy nyílnak az orgonák?

Lehet így...

lehetek jelentéktelen,
kicsiny csepp óceánban,
tengeren;

de sosem leszek

fájó patakcsobogás,
hamis napfény,
visszatartott sóhaj,

s ha zizzen nyárfalevél,
(a lombon áthajol a szél)
ha nyílnak orgonák,

jusson eszedbe:
víz borítja a Föld 2/3-át...!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Nézet

Amíg nem tudsz bízni önmagadban,
mert nem hiszed a magad oldalát,
de a más terhét büszkén viseled,
megtörik benned az én, mint a nád,

hisz nem felelhetsz meg mindenkinek.
De van saját hited, harmóniád,
amit igazán te érzel, csak te!
Ne azt nézd, mi megtör, hanem, mi áld...

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Hiszlek és viszlek

Ugye nem hiszed,
hogy kopnak belőlem a percek,
s te – mint vízzuhatag – messze vagy?

Az én sodrásom kegyes,
naponta melléd kerülök.
Mondom is: vezess,
te már átlátsz a parton,
tisztáztad magad;
engem a lét még
homályba rak.

Én hiszlek téged s viszlek,
amíg rajtam is átível a csend –
szaggassák ruhám.
Hiszlek és viszlek
innen oda,
onnan át.

Madarak

Mióta elrepültél,
szárnyakra vágyom,
meglesni égi rebbenésed.

Minden madárban téged látlak,
áldom a régmúlt napjait.

Már igen... Érted?

Megkésett ez a csend,
(eltelt mennyi évtized!)
mintha most súgná szerelmes szavait,
megérintve szívemet.

A hiány haláláért esdem,
ahogy az is elrepül.

Tudod, ha én is madár leszek,
hozzád szárnyalok,
s egymásba rakjuk fészkünk!

Kenyér

Azt üzenik az augusztusi szelek,
mikor kenyeret szelek:

nézzem beléjük a földet,
bennük a magot,
meg ahogy szárba szökken az élet.

A lisztet nem a fényűzés őrli meg;

a kerek cipó, a barna bél
mind az újrakezdésről mesél,
arról az erőről,
mit beléjük gyúrva eszem.

Így járulok hozzá
a naponkénti sorshoz,
a kérges kezekhez,
kezdeni mindent előlről,
amint az boldogságot hordoz.

Isteni szándék

A magam fényűzését művelem,
ahogyan a fényt űzöm szüntelen,
s az az újramezdésbe taszít:
míg reggel ér, a kenyerem szelem,
szelem az erőt, bár ha nyögve is.

De kell a kenyér, az életfalat,
a barnálló morzsák, és benne nap,
mert ott búvik az a kergetett fény,
(isteni szándék benne testesül)
attól leszek igazán boldog én.

Esőcsepp

Mondhatják rám: minő kemény...
de mégse kőből van szívem.
Lágyan dobban az, s koppanok,
mint esőcsepp az ereszen.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Ki vagyok neked?

Ki vagyok neked, ki?
Ki virágot szed,
ha magját
földbe fújja a szél;
ki sose lát virágmagot?
Ki vagyok?
vessző, pont, ékezet,
vagyok a minden,
vagy semmit fényezek?
Ki vagyok neked?
Földöntúli, földalatti...
ki vagyok?
Hiszel? Képzelsz?

Vagyok, ki virágot szedek,
szórom a magot,
vagyok a vessző, pont, ékezet,
minden vagyok és semmi,
de lenni akarok,
s ha nem szeretnek is –
szeretni.

Színekbe látlak

Hiányod a hajamba tűzöm,
tincseimbe bújtatlak
– viszlek –
s mint a Mindenség sejtje,
a szívemig kísérsz.

Fekete gyöngy vagy
a hamvak havas hegycsúcsain,
búzavirág a mezőn,
áldott-kék szírom,
belőle készül koszorúm:

emléked a csendbe fon...
(Veled olvad viasz,
Téged talállak osonni
bézs kerteken,
naparany Benned testesül.)

Színekbe látlak.
Rám varrtad
a szivárvány bársonyát,
fénnyé simítottad
szürkülő ráncaim.

S hiába surran utolsó éjszakád,
az asztalon hagyott barackmag,
hiába hallom hörgésedet –
csak átlehelted magad a Végtelenbe,
hogy ott szeresselek.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Asszonánc

Most lággya lényegül a tér,
nincsenek falak, csak a tánc,
csak varázslat van, asszonánc,
az ég a földdel összeér.

Ring minden, ami romba húz,
a csend kedvesen hegedül,
a lélek is leng legbelül,
lehet az bantu vagy andalúz.

Kecsesen előttem cikáz,
rám hajlik szinte a mozdulat,
ahogy ível a hangulat,
a tüllruhás balerinák.

Leplem ez a kép, maradjon,
ha fekszem, ezzel fedjenek,
s ezt kérem, ha majd felkelek,
kelthet férfi is vagy asszony.

Csomagold...!

Uram, hogyan kellene
a bíborba öltözött csönd,
a bársonypuha szó,
egy csermelynyi, tiszta ölelés,
tehermentes, őszinte, szívmélyi tettel,
melyet nem burkolt kígyóbőrbe
az agyafúrt, álnok érdek –

Istenem, nekem szeretet kell,
szeretet... Érted?
Nem csak üres szólam,
szájhagyomány útján terjedő frázis.
Kegyelmed miért nem oázis,
mely kiárad, miért nem ér,
mint menekültáradat?

Add nekem a vágyott végtelent,
ne kérjem annyiszor,
ahogy meglepetést kisgyerek,
hisz a lelkem pontosan ismered,
tudod, mit adj.

Még sosem kértem ennyire,
de nagylelkű légy,
ne csak csalódás foglalja markodat;
csomagold,
csomagold már be magad.

...Te lehetnél maga a megvalósult álom,
a legszebb ajándék a világon!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Ki az Isten?

Ki az Isten?

...ott ültem a fa tövében,
láttam lepkék hadát,
meg ahogy a gomba mellett
büszkén magasodik a gyöngyvirág,
előttem rézsárga meg bézs kavics,
ibolyalevélen katicabogár.
És csak tűnődtem...

Ki az Isten?

...az, ki lepkék hadát hajtja élém,
gombafejek közti gyöngyvirág-fátylat,
kavicsok színe-javát,
ibolyalevélkét,
melyeken ott pihenget
a megfáradt katicabogár?
És majdnem elhittem...

Ki az Isten?

...valami emberarcnyi karc,
valami a bárány és a farkas között,
valami rögtönzött habarcs,
mi összetartja a téglalélkeket,

csak valami kegyes idea,
amit markában tart a képzelet?
És töprengtem, ki lehet...

Ki az Isten?

...talán mindenkinek a fa töve,
ott ül, azon találgat,
vagy rendületlen tagad,
övé a rönk, övé a gondolat,
lepke, gomba, gyöngyvirág,
kavics halom, ibolyalevél, katica?
És csak ültem, ültem...

a Minden az; így egyszerűen.

Lehet, fájdalmat fröccsent,
lehet, belső békével fed épp,
(hiszen kint a zaj győz,
de idebent a csend,
én vagyok lent, Ő felül)
ez így lehet, csak így.
Isten egyben Úr s cseléd...

Ő az, ki élni tanít –
de emberül.

Azért...

A fegyverem a szó,
a csend az életem,
én csak azért lövök,
hogy végre csend legyen.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

A és B

A és B sosem értették meg egymást,
de egyetértettek abban,
hogy nem értenek egyet.

A sokat beszélt B-hez,
B sokat hallgatta A-t,
ha hallgatott.

A-t nem kellett noszogatni,
hogy keressen tükröt,
mindig B elé tartotta.

A hamarabb gondolt B-re,
mint saját magára,
ezért aztán sokat káromkodott.

A és B megszokásból civódott,
így észre sem vették
a különlegest, C-t.

Nem ismersz...

Nem ismersz,
ha beléd égett a gyűlölet,
s mint valami pengét
élezel az ellenszenv
nyakán.

Nem ismersz,
ha iszonytat a gondolat,
fakéreg vagyok,
s talán épp rám süt
fentről a nap.

Nem ismersz,
ha a magad arca néz rád,
pedig pontosan tudod,
a tükör rég széttörött,
halott.

Nem ismersz,
ha ismerni nem is mersz,
csak mellényed állítod
XXL-re,
úgy nagyobb.

Nem ismersz.
És én ...ismerlek?
Ahogy a pillanatot...
csak úgy, ahogy –
körülbelül, ismeretlenül.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Rögök fekszenek

Lehet akár mély meder, vagy sekély,
sebes folyam, vagy lassú, csöppnyi ér,
de mindenkinek pontos helye van,
mindegy, hogy totyog, vagy éppen rohan,

a mély ugyanúgy kell, amint sekély,
szerényt se látsz, ha nincsen kevély,
hagynod kell folyamot, hagynod eret,
útjukban úgyis rögök fekszenek.

Így legyinti meg

/Halottak napján/

Mint amikor a tojánhéj reped,
ahogy felsír épp a megszületett,
kibomlik a kőbe zárt gyászvirág,
a némák is bánatot zengenek –
halott az élőt így legyinti meg.

Mennyi hajlongó hát van a kertben,
mécsest helyez el, hogy megfeleljen,
krizantém szirmát simítja a szél,
meg a mindennapokat élt lelkek –
halott az élőt így legyinti meg.

Az ősz beleivódik a percbe,
hogy a könnyet újra megteremtse,
eljött a nap, a kollektív tudat,
az emlékezések intimebbek –
halott az élőt így legyinti meg.

Holtomiglan...

A rajongás létrafokán ő van felül,
nekem csak mellékszerep jutott,
a hangokba napra nap vegyül,
ő, a nő, ki egyre csak fekszik a dallal,
s ha véget ér, tétován felül.

Temetni azt életében sosem fogja,
hiába száll messzire idő,
a múltban ő a nap ragyogva,
mert mindig ugyanaz marad, mindig csak az:
a zene holtomiglan foglya.

Itt kóborol...

Még itt kóborol az ősz,
mint puli a parkban,
csend oson a gesztenyefák alatt,
magában csahol, nyüszít, liheg,
halkan koppan a makk.
A szél a távolban feszül,
mélán peng a bánat,
tünedeznek elmúlás húrjai,
a megfelelési vágy, imák,
mégis hiányzik valami.
A háztetők között köd ténfereg,
s a szendergő tájon a dér,
akár koldus könyörög,
ahogy a hideg huncutul kitér.
Sehol egy pocsolya, vízkörök,
égi vitorláját lassan bontja a november,
fáradhatatlanul bolyong,
mintha süket lenne, bolond...
Hol vannak azok a sirályok,
jeges mahóniák, izzó galagonyalevél,
befagyott patak, árok?
Pedig már toporog az adventi mámor,
s egy levél lehull a szilvafáról.

Szívlabirintus

...te, ki a falat emelted,
bontsd,
ha az a terved,
de ne akadályozd tévelygésemet,
se azt,
hogymint kiérjek...

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Lángot lobbantasz...

Hangod átraktad a csendbe, mióta már,
de a némaságod szüntelen rám sziszeg,
veled kígyóznak ordibáló napjaim,
te vagy a föld alatt, de nekem van hideg.

Hogy telnek az évek, lám megszelídültem.
a magány ostorát már én magam fogom;
úgyse ütlegelhet rongyosabbá a lét,
a halál meg egy marad: mindig csak pofon.

De ezt akartad, mikor a gázcsap kinyílt,
rám forrasztani a tőlem kapott távot,
amiért a szerelem a kettőnk között
részemről parázs, a részedről meg láng volt?

Tudod mit? Sziszegj, táncolj, én most bűvölök!
Most és így – mert ez a dimenzió maradt.
Te már örökké lángot lobbantasz bennem,
hiába voltam egykoron a parazsad.

Valami óriás és örök

Lassan magunkra húzzuk az Advent paplanát,
ránk csordul a hópehely mintás Karácsony is,
körültünk füst, kályhatűz, narancsos, csokis,
ánizs illatú mézeskalácsok s éjszakák.

Már várjuk, búcsút intsen a novemberi kéz,
amikor a szemünkbe szökik valami más,
valami óriás és örök várakozás,
a vágy, mely fénné olvad bennünk, ahogy a méz.

Mert a bánat pólyájában az öröm szunnyad,
a jószág a szívekben, mint a kisdéd felsír,
könyörgését tán meghallják a nyomorultnak,

kit a mindennapok tolla utcakőre ír,
s az ünnepi pelyhek, ha ilyenkor lehullnak,
maradhatnak arcokon, akár téli pír.

Hogy lehet?

Már nem futok és nem is kergetek,
higgadtan nézem, ahogy a felhők
résein átcsurognak a szelek,
napsugár fed a dombon temetőt.

Látom, felnőni készül sok gyerek,
az agg magára pólyát öltene,
én már minden embert megölelek,
minthogy a harc álarcát fölvegye.

Így is kihalt lett életem földje,
itt-ott talán egy-két cserzett levél,
poshadt poccsolyák ölelnek körbe,

mondják, mutogatnak: ez mindig él;
hogyan lehet nyugodt, ki nincs letörve,
lehet, hogy szíve mégis égig ér...?

Szétrúgom

Itt szürkébe bújtattak a mindennapok,
észre se vetted azt, ha egy-egy szín elért,
de mosolyod a gyönyör palettája volt;
esedezem is azokért a színekért.

Most ott vagy, odafent neveted a szürkét,
nekünk pedig a lelakatolt csend jutott,
veszettül kerget bennünket még a szükség,
hol néha megreped a nincstelen-burok.

Szó nélkül mentél, hogy tehetted mégis ezt?
Sose mondtad – de elképzelni sem tudom –
már úgy kitöltenéd, mit ígér az égi teszt...

Akkor most (hogymár csak mi vagyunk félúton
s a hiányoddal minket már nem rémítesz)
a lelakatolt csendet, mint port – szétrúgom.

Mammográfia

A gépben egy-egy
citrom. Facsart, mellbe vág.
Magja ne legyen.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Ott lakom...

Ott lakom, ahol a vasrácsokat
mindig más lakók kezei fogják,
ahol a liftben a kulcszörgésre
unottan ugatnak rám a kutyák.

Ott lakom a dübörgés közepén,
hol nem nő se borostyán se pázsit,
ahol én lakom, mindenki rendes,
míg nincs otthon, biztos nem anyázik.

Ott lakom a szórólapok között,
hiába tiltják a postaládán,
ahol a kaputelefon hangja
mindig változó dallamot szór rám.

Elkísérnek falon festékpacák,
folyosó, lépcső, rajtuk lábnyomok,
ott lakom, hol mindig megtalálni,
ha annyit mondanék: otthon vagyok.

A legszebb gondolat

/Édesanyámnak/

...ahogy, rám néz, hogy verset olvasok,
ahogy rám vasalja a megvetést,
kiégetve így vászonarcomat,
csak fitymál csendesen, és nem beszél –
a levegő úgy lóg, mint hajfonat.

...és mégis hagyom, csak hadd vasaljon,
tekintetét sokáig szórja rám,
amint néne tyúkoknak magokat
a vályogháznak üszkös udvarán –
versemben Ő a legszebb gondolat.

Lángrózsát

Isten a létlakatban elforgatta a kulcsát,
magával vitt, s te már ott vagy, kinyílt az odaát,
mint nekünk százszorszépek, bazsarózsák, nárciszok,
az űrbe írtad magad, ami nem egy légy piszok.

De eljön majd az idő, s szivárványba lépünk,
ahogyan a parázs, hamvad el a szürkeségünk,
egyszer a mi lakatunkban is elfordul a kulcs,
de addig is könyörgünk, szívünkben lángrózsát gyűjts!

Cincérharc

Pók Pálné, Pók uram felesége,
legyet fogott férjének ebédre.
No de asszony, te pontosan tudod,
a légytől mennyire rosszul vagyok!

Én most valami pikánsra vágyom,
egy cincér lenne a kívánságom...
Rendben van Pál, hát akkor úgy legyen,
majd én megeszem, elvagyok legyen!

Amíg emészték, te lesd a cincért,
dolgozz meg érte, a teringettét!
Tegyé!-vegyé! ne csak mindig egyé!
a pókok között, te Pók Úr legyé!

Mégis, te asszony, mi történt veled,
keresztes lovagod nem ismered?
Nekem egyedül te vagy a pincér,
a legyet felejtsd, jöhet a cincér!

Inkább tovább korogjon a gyomrom,
de nyolc lábad nekem cincért hozzon!
Az igazi Pók Pálné csak ilyen,
cincérért is megküzd hősiesen!

Jól van no, mit akarsz, megkaphatod,
de ebéd után pihizni fogok!
Nem lesz vacsora, se cincér se légy,
én csak pók vagyok, nem csicska, cseléd.

Nocsak, nocsak, mi ez a lázadás?
Csak nem behálózott valaki más?
Nem Pál, én hálóztam be a legyet,
engem meg az, ki csak cincért szeret!

Vagy úgy, asszony? Inkább téged eszlek!
Imádom a hátadon kereszted,
meg ahogy a pókfonalad rezeg.
A többire meg... nagy ívben teszek!

Magamba sejtelek

/Gósi Valinak/

Egyszer elkopnak a percek,
mintha az utolsó metró menne el,
mikor már nincs mit levenni,
meztelenebb nem leszel,
mikor a terv végleg füstbe megy.

*

Így hagytál magamra.
Kimért a csend,
mint fénynyalábot,
s remegve rezzenek veled.
Mintha még mindig itt lennél,
magamba sejtelek.

*

Elengedni?
Madarat, lehet.
Röppenjen át a lombokon;
de téged? Kizárt.

Szívemben nem vágják ki a fát,
nincs az a fejsze él,
mely széthasíthatna minket,
emlékedet az örökbe inted.
Míg hiányod magamba vésem,
s a forgács rám omlik a késen,
velem maradsz.

Mindig élsz,
ahogy mindig lesz tavasz,
visszajön az elszállt madár.
Nem haltál meg, nem,
csak van halál,
meglegyintett veled,
remélve, nélküled rám talál...

Mátyás király szolgálója

Ez van, a súlypont kibillent,
elejtett sebtiben mindent,
mert lába elé nem figyelt,
így most nála semmi sincsen.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Levél Alzheimernek

Nem tudhatom Alois,
a kórt – ahogy pizzát –
megrendelni nem lehet,
s le se mondhatom,
mint internetet.
Ki tudja, tán megérem
fel nem ismerésem,
mikor felém hajolnak
számomra idegen arcok,
bőszén magyaráznak,
de én a semmibe tartok.
Ilyen az emlékezet,
egy szertelen kölyökkutya.
De Ön ezt úgyis tudja!
Most megy a levél odaáttra:
üdvözlétét küldi... a ki is?
...csak magam, egy kései barátja.

Borostás blues

Először a hajnal tapos,
mint szüretkor szőlőszemet,
aztán jön a reggel, rád nevet,
s elér a kócból lett szent délelőtt,
perceid lustán folynak,
ahogy órán homokszemek.
Feszült a várakozás,
az aszfalton már csak ilyen,
rád fornak a borostás mindennapok.
Egyszer csak megérkezik a délután,
de neked sosem a kifutón, bár fapados.
A morzsákat hajkurászod,
közben a markodba fény csöpög,
csapolod a remény oázisát.
Az este felröhög: hol hajtod le fejed?
Kispárnád egy zug talán, lepedőd kartonok,
lehet, megéred a hajnalt, képzeled,
lassan száguld az éjszaka a fejed felett.
Már mióta borgőzbe bújsz,
álmaid leírta az utca,
téged – mint valami ócska holmit –
az élet a halálba zúz.
Neked ennyire futja.

Várni, hinni, látni

/Czégény Nagy Erzsébetnek/

...várni mindig, újra csak
valami megszerkesztett terv szerint,
mint milliméterek –

...hinni a Folytonosságot,
ahogy lángujjával mutat az égben:
nemcsak, a Föld kerek –

...látni túl, ha csukva is van ablak,
ha a horizont csak rezgő pókháló
a sarokban –

várni, hinni, látni...
reményt lélegezve egy életen...
amúgy meg megtörténhet bármi...

(végül is létezem)

Első nap a munkahelyen

A sarokban alszik kardjával a sánta Napóleon,
ő Tell Vilmos, nyilaitól törött felettünk a neon,
az ablaknál Robin Hood, ki szüntelen igazságot teremt,
a szögön azért pihen glória, mert WC-n ül a szent,

van még Pavarottink, aki most épp az udvaron skáláz,
meg tokás Poszeidón, ám ő még nem eléggé ádáz,
de a tihanyi visszhang is a doktor úrnál ténykedik,
ahogy a Katrina hurrikán, Dart Véderek és Jedik,

az a kopasz ott Noé, a szakállas pedig Hannibál,
ez a girhes megvan győződve róla, hogy egy kannibál,
Mátyás Királyról pedig gyakran hiányzik az álruha,
magának így kilóg a sorból a normális státusza.

Ha fáj se

Ne csináld; nincs kicsi álom, remény...
az akarat döng, mint villám cikáz',
nem lohaszthatja le azt holmi láz,
aki mást mond, kicsinálom, ki én –

te meg miért hagyod el így magad?
Vess csak– a tavasz spontán rád köszön,
nyisd ki szemed, hogy lásd a látkörön
magod, mely a fényben árnyékot ad!

Értsd már: ki szelet vet, vihart arat;
csak nem hiszed, nyeglének szült anyád?
Ha fáj se hátrálj, úgy, ahogy a rák,
száradnak a fák és kihajtanak...!

Hidd és lásd...

Te azt mondd, láttad koldus szívem,
ahogy a járdaszegélyen ülve
valami elszakadt kabát alatt,
a napot markába gyömöszölte,

s áradt belőle dúdolva a csend,
akár langyos vízen pár falevél,
a ragyogása, mint léggömb illant?
Ne csak mondd, hidd és lásd, hogy mindig él!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Verseimhez

Csak átugrottak a rímek
hozzám egy csésze teára,
de még mindig van filterem
és sosem lesznek lejárva.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Lassan...

Lassan átsodródok
a nárciszokkal a tavasz völgyébe,
onnan a zöldellő dombra,
hol a friss rügyek hozzák orromba
a kávé illatú reggelt,
akár kastélyban a szolgák.

Lassan új dallamok trillája ér,
ahogy a rigók elsuhanak,
hátrahagyva az arany Napot,
s a kardvirágok tánca térdemig tombol,
felhajtják szoknyám,
mert kevés van a D vitaminból.

Lassan megérkezem a fénnel,
hisz a felhők elhajolnak,
nem merevek, mint a holtak,
lecsúszom a harmatcseppekig,
le a zsenge fűszálakhoz,
hol a moha ebédhez terít.

Úgy döntöttem

Odaadom álmod,
bárki viheti,
ha kell neki.

Ma éjszaka pl.
borsszörppel kínáltalak,
meg sárga építőkocka-levessel,
mindezt víz alatt.

Ugye érdekes?
...de ne neved!

A többire nem emlékszem –
megszólalt ébresztésem,
a napi rutin rám szakadt,
mert téged naponta megvalósítalak.

Persze nem meséltem róla;
ilyenek az éjjeli sztorik,
mikor az ember álmodik.
Magamba zártam világot,
ahogy medúzák planktont,
tengerekben,
óceánon.

Most ráhagyom Freundra,
s ha akarja más is,
(lehet felnőtt, gyerek)
nyugodtan analizálja.
Szabad a pálya...

Tudod,
úgy döntöttem,
fázna a sírban,
meg magányos lenne szegény.

Magamban idáig bírtam.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Védelmezők

Ha az ajtón zár lennék,
te abban a kulcs legyél...
nyiss,
zárd,
állom, kiállom én!

Ha madártorok lennék,
te benne dallam legyél...
szólj,
szállj
a létezés egén!

De lennék mind a kettő,
te is kulcs, dallam legyél...
védj
meg,
hogy megvédjelek én!

Nem telhet el...

Csak nézem türelemmel,
ahogy jönnek-mennek a vonatok,
valamit hoznak-visznek,
másképp nap nem telhet el.

Bennük utazik
az ártalom,
a vád
és a sértő szavak,
de jegyet váltott
a tévedés,
a fáradtság,
a kényszer,
ösztönök,

várva a célállomást,
ott igazságot osztanak,
vagy legalább eléjük megy
a jó öreg szerencse.

Micsoda méltatlan állapot
a kegyre áhítozni egyre
s este úgy dőlni az ágyra –
hátha?

Csak nézem türelemmel,
ahogy jönnek-mennek a vonatok,
valamit hoznak-visznek.
Másképp nap nem telhet el...

Örökre hinném...

Nem kell díszkivilágítás,
se szövegkiemelő,
magam nem reklámozom magam.
Megismernélek – bárcsak mondanád,
de időd, mint áradó habok,
mit nem állít meg a gát.
Pillanatnyi örömforrás többé nem leszek,
ne nézz részeg idillnek,
elmém nem lepik el löszök.
Mert ugye könnyebb, ha kihagysz,
ha messze látsz,
megtagadsz mindig,
minthogy szívemre fáslit tekerjél.
Menj, ha más a Menny,
talán magam mentem meg előled;
inkább álmodom tovább,
te meg nyugodtan földelj,
van nálam lapát.
Felejts csak el, ha ez a cél...
az életet behálózzák a hiányok.
De a gödröm legyen végtelen mély!
Örökre hinném:
a lelkem ásod.

Kék vagyok

Kilöktek.

Az ember ne másszon toronyba...

S mi volt rajtam?

Fodrozott kék szoknya,

de ott nem szeretik a kék szoknyásokat,

a fodor meg vérlázító.

Hát estem,

s nem várt ágyikó.

Persze értem én,

már betelt a haveri kör,

nosza, lökni köll.

Rendben.

Legalább megpróbáltam.

De én máskor is szoknyában megyek,

s fodrom megmutatom mindenkinek!

Az igazság lova

Az igazság lova felnyerített,
két lábra állt.

Még sosem estem ekkorát,
de nem megy felállni...

...vigyétek az igazság lovát!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Fogd kezem!

Mintha tegnap lett volna...
hazafelé mentünk,
fogtad a kezem.
Pedig mikor volt ez?
Úgy 4 évesen.
Még akkor is
kitártad felém ág-karod,
mikor egy járdarepedést
ugrottam át.
Szemedben az aggodalom
vert tanyát.
Hittél bennem;
hitted, átugrom – igen...
rendíthetetlen voltál,
megláttad bennem azt,
amit más senkiben.

De most?
Az aszfaltot – mint tűzre rönköt –
alám dobod...
Ugorj,
azok csak negatív göröngyök – szólsz,
közben gyémántként vigyázol,
kezem ne fogd!

Mi történt?
Amint szállnak éveim,
a rés előttem egyre több,
míg valami Tőled
egyre messzebb lök.
Érzem, távolodsz,
pedig csak magamra hagysz:
pufók, meg holdsarló legyek ha kell,
nyár, tél, ősz, tavasz.

Te nem voltál, és nem leszel vigasz,
inkább nagyobb legyen köztünk a hely,
minthogy átölelj.
Fogd kezem!
Én nyújtom,
ahogy Te nyújtottad nekem hajdanán,
még mindig engedem, elérj,
s én is elérlek ám...!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Ingyen...

Mit kap a Nap?
Minden reggel megsimogat
háztetőt, utat...

Mit kap a Hold?
A sötétbe esténként
világot olt...

Ingyen kaptuk a Napot, a Holdat,
mint árnyék kísérnek;
a csont csak a halál után porlad.

Örülni kell
a reggelnek,
estének.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Hinnélek, tudod...

Hinnélek – tudod?
Jól belém fúródtak
a szerelem szilánkjai,
mint a napokba estek,
hajnalok,
közben rendesen rág
a hiány férge itt,
de megvagyok.
Azért, ha jössz,
csak lábujjhegyen,
s hármat kopogj,
ha már megzavarod
rendszerem!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Nem veszlek el...

Nem veszlek el
a rét virágaitól,
mit borzolna májusban a szél?

Nem veszlek el
a kitárt ablak elől,
hadd hozza el a horizontot a reggel...

Nem veszlek el
az erdő madarai közül,
kellenek a fák menti trillák...

de bekeretezlek,
s a képem
leszel!

Kinek lenne jó?

Kinek lenne jó
a nyárfa pelyhe,
ahogy arcot lehelve
megmotoz?

Kinek lenne jó
festékrétegen a karc,
a büszkeség kreálta,
daccal írt bordázatok?

Kinek lenne jó
egy gyöngyházás sikoly,
mit úgysem lel meg
az igazság-halász?

Kinek lenne jó
egy galamb alatt,
mikor tiszta kabátban
buszra vársz?

Már kaptam nyárfa pelyhet,
karcokat,
volt gyöngyházás sikoly,
álltam galamb alatt –

nem volt jó;

de jobb se lesz,
bárminek mondalak.

Szivárványom vagy

Hajtanám fejem öled bársonyára,
hiába szaggatott selyem-szűzzé
az az ónix fekete, földöntúli fény,
Te vagy ebben a karmazsin világban
aranyló lélekbalzsamom,
Téged érezlek azúr tenger hullámkaréja között,
bézs homokfövenyen,
mogyoró dombok barázdáiban.
Olíva érintésedről beszél a tölgyfalevél,
vagy smaragd reményem,
őrzöm zafír könnycseppjeid,
kristályos, opálmosolyod.
Főnix-életed hinted belém,
hol tűznyelvek vigyázzák a mirha álmot
– lehet, létezésem gyémánt kemény –
Veled ringatózom fahéj ágakon.
S mintha dobbanna rubin szíved...
Úgy hiszlek, ahogy lila luftballont kisgyerek,
ahogy gyümölcsöt látnak rügyből a gazdák.
Tudod, holtomiglan hamvazol;
lesújthat rám rongyos rózsaszín,
hasogathat a szemnek csipkés, de nélküled-hajnal.
Csak pihéző, ó-ezüst a kín, s ködbe vész,
akár Karácsony után az angyal.
Én akkor is magammal hordalak,
mint izzó, bronz nyarat szeptember felé a táj,
mit befont narancs sugarával a Nap.
Bennem élsz, szivárványom vagy.

Azt álmodtam...

Azt álmodtam,
száz hajnal nézett.
Jó reggelt! – köszöntöttek.
De én nem mondtam semmit;
csak egynek.
Azt álmodtam: felismertelek...
Mégse reklamálhatok,
mert az álom valóra nem vált,
van még 99 hajnal,
s vannak éjszakák.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Fájna...

Úgy csitrized szívem,
mintha fizetnének érte.
Így nem nehéz.
Nekem jobb is,
ha félrebeszélsz;
fájna,
ha ismernék.
Tudod,
te sem tudod,
mit nem tudsz igazán,
pedig a mélyre nézés
nem adóköteles.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Mosollyal írom...

Hadd osonjon a fény,
s merüljön el,
mint felkavart vízben kavics,
mélyre húzhat,
de csak teszt a szürkület;
felőlem zuhoghat is.
Amíg hiszem,
bennem pislákol a láng,
míg éltetem képzetem,
enyém a világ,
s nem félig – egészen,
mert testem járja át!
Mosollyal írom a versem is,
ahogy álmodom,
ahogy élek,
mindent mosollyal írok,
ölelem a földkerekséget...

Szívedet vidd...

Az érdek a kulcslyukon mindig benéz,
mert a képlet szerint azon lesni kell,
ha látni vél az eszme az fél siker,
s ha elhiszik a látszatot, már egész.

Ne magyarázkodj, olyan hasztalan az,
mint sivatagba vinni homokszemet,
úgysem imádkoznak a hitetlenek,
míg az arcokon arctalanság a maszk.

Szívedet vidd magaddal át a résen,
de ne tékozold annak dobbanását,
s ne legyen benne ál egy szívverés sem,

hiába a bűnbakot megtalálják.
Nem tetszeleghetsz másnak szerepében,
a farkas az farkas, a bárány bárány.

Kopp

Annyira szerette volna,
az a lakkcipő...
megszerzi magának.
Egésznap arra gondolt,
meg Petire,
mikor meglátja rajta,
nem érdekli már a töri lecke,
csak a melle meg a sarka.
Csábítani fog,
de nem úgy,
mint Kleopátra,
ő nem fürdik tejben,
de lesz lábán topánka.
A folyosón majd abban megy végig,
irigykedhet rá Zsuzska,
meg a bögyös matektanár is,
abban ő úgy fog gyököt vonni,
hogy az zseniális.
Másnap a cipőben billeg,
a pénzt rá jól kikunyizta,
mikor szembejön vele Peti,
s kezét fogja Zsuzska.
Jó a cipőd – szól a srác,
közben a gyökökről
Zsuzskának magyaráz.
Így maradt koppon
a lakkcipős fruska,
pedig neki
mellplasztikára is futja.

A szorgos Lizi

Lizi a konyhában sertepertél,
majd megáll hirtelen az epernél.
muszáj megmosnia, csapot kinyit,
koszt öblítene le, nem is kicsit.

Az anyja éppen ebédet csinál,
nem látja, hogy mellette rumli áll.
a víztócsa hagyján, repül szűrő,
eper borul, de ő béketűrő.

Harag nincsen, csak a szorgos Lizi,
ki az epret a padlóról eszi.
Édes lányom, most a koszt majszolod,
inkább zárd el a csapot, mert csorog!

De Anya – szeppen meg Lizi közben –
én igazából felmosni jöttem.
Nem te mondtad, hogy segítek neked?
Már előre mindent bevizezek.

Jaj te lány, miért nem mész játszani,
miért nem jó neked baba, maci –
bosszankodik a tűzhelynél anyja,
mikor lesz, hogy végre békén hagyja?

De mégse ront rá a gyermekére,
ha koszt evett, akkor kosz ebédje,
meg legalább segíteni akart,
szól is: Lizi, a rongyot kicsavard!

Röppen is a lányka epres szájjal,
a konyhában ő mindent bevállal,
a ronggyal a mosogatóhoz megy,
belecsavarja az epres vizet.

Na, mit szólsz, már kész is vagyok Anya,
se epernek, se kosznak nincs nyoma,
egy babával mit kezdettem volna,
túl pici még, s nagy neki a konyha.

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Lélekszövet

Egy szál vagyok
a megbocsátás szőttesében,
utolsó,
apró,
ismeretlen.

Mégis újra hagynám,
beleszőjön Istenujj,
mint a sorsba részletet.

Lappangó éveim azt súgják:
boldog így leszek –
mert miben cérnaszál vagyok,
az lélekszövet.

Az örök kisiskolás

Az a friss szénaillat,
a könyvlapok,
ahogy felhők fodrozódnak...

ezernyi kacat,
miket szívem szívbe rak,
hord egy életen,
csak szól,
mint talányos tamtam,

s én (az örök kisiskolás)

általa tanulok lankadatlan,
mikor nem csap meg friss szénaillat,
se könyvlapok,
nincsenek fodrozódó felhők;
mégis dobog!

Ott ragyogsz...

Üressé vált a szobám Nélküled,
a falak csupán múltó díszletek,
az emléked az ágyban ringatom,
mintha átölelne a két karom -
tudod, igencsak megszerettelek.

De Te kiváltál, ahogyan vese,
mára ellebegtél az ég fele,
meglesni fent a mennyei szénát,
mit érdekel, a szívem mit él át –
szomorú az avagy szerelmes-e?

A kis szőröd elsimult örökre,
már fényesedsz, nem zsugorodsz össze,
nincs hova tűnnöd, hiába hiány,
ott ragyogsz a lelkemnek jáspisán -
mint itatódban vized egy csöppje.

Muszáj...

Lila háznak lila kerítése,
lila benne a WC csésze,
azon ül lila ruhában Lilla,
akihez lila rúzszt vág Kamilla.

Lila falra akaszt képet apjuk,
a kerti tóban lilák a hattyúk,
az ebéd lila tűzhelyen rottyog,
lilák a konyhában is a csapok.

Az anyjuk lila pogácsát szaggat,
a tyúkok is lila tojást adnak,
lila csontot rágicsál kutyaájuk,
sőt lila az árnyék is utánuk.

A kertben lilák a fák meg a kút,
lila köves az ajtóig az út,
hol lila az est, lila a reggel,
mert lila a Hold, a Nap, ha felkel.

A nyál is lila, mit a csiga húz,
lila a bánatuk, lila a blúz,
de egy dolog soha nem lesz lila:
az örömnék muszáj látszódnia!

Szeretnélek...

Győztél – hiszed,
nincs morzsa,
porszemek.

A rántás meg rutinból megy,
úgyis csak a has számít,
enni fognak éhesek.

Te már csípőből tudod
(születésedtől fogva)
a kaktusz hozzád képest
mint selyem,
hogymé szúrna már?
Esélytelen...

Milyen jól fényesítesz...
taníthatnád;
de ne szólj inkább,
nem mindenkinek megy ez.

Az undokság stílusruháját
le nem vennéd,
a magad arcát hordod,
szobámba alig férsz,
pedig én vagyok bolondod.

Adnék tükröt,
ha tudnám,
belenézel,
de inkább utoljára mondom:
felejsél el!

Nekem a szeretet más,
nem a morzsa,
a kaja,
ez miért meglepő?
Vagy a tableten nem látszik
Isten asztala?

Úgy szeretnék,
de minden hiába,
ha nesztelen fened késed.
Olyan jó volna...
úgy örülnék
egyetlen ölelésnek!

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Ez is várakozás...

Kit érdekelnék a sajgó percek?
Itt mindenki szeretetről papol,
a boldogságot magának lopja,
mit számít, hogy mással így kitol.

Hisz a vétkezéshez nem asszisztál,
a maga burka az védelmet ad,
s igazzá válik cáfolhatatlanul
minden életre keltett gondolat...

De miért? Én hasztalanabb lennék;
más pihe, esőcsepp, fűszál, falomb,
nekem nem dalol rigó, süt a nap,
csupán esztelen vagyok, egy bolond?

Még hiszem a pillanat varázsát,
amint az sas körömmel elragad,
valami sanszot tán ad az Isten:
ne sírj, csak szervizelem szárnyadat!

Reménnyel akar...

Mikor már lépésért epednek a lábak,
azok nem tudnak ellenállni a szívnek,
valahova menni kell, tán el a parkig,
mert mellettem senki, de senki nem ért meg,

belém markol nagy kéjesen az árvaság,
az életet karma kegyesen kivájja
a semmibe tuszkolva maradék erőm,
kacagva pöcköl a lélekzúzó lázba;

mikor nem mondhatom el, nem én, senkinek,
az ajkamon a szó szemétnak is silány,
nem tűri egyetlen mondatom gyermekem,
még csak meg se hallgat a kedves jó anyám;

egy halk imát azt szívesen elrebegnék,
ott a padon ülve fűszálnak, fának,
hinném, meghallgatnak felettem a felhők,
a kutyák a dombról hozzám szaladgálnak,

a távolból megsimogatnak a hegyek,
az útszélről a karcsú lámpaoszlopok...
ám hajléktalan vagyok a térben én is,
aki a kartondobozzal megágyazott,

akinek otthona a csillag ragyogás,
azokban pislákolnak elhalt álmai,
akinek az értelem mára meghasadt,
de a Reménnyel akar mindig játszani!

Kár...

Tudod, mit szeretek benned?
Hogy kiállsz az aljasságodért,
vállalni mered,
neked a pénz az istened.
Azt meg egyenesen imádom,
mikor csak sunnyogsz,
fényezed magad,
közben azt hiszed,
a másik süket és vak.
Bírom a kifogásaidat is,
képes vagy jutalomnak tekinteni bármit,
csak fialjon,
arról nem is beszélve,
hogy költ rá majd a másik.
Szóval nagyon bejössz nekem,
kár, hogy te is magad szeretted.

Ez most komoly?

Volt-e cseresznye a fán?

Kérdezed.

Az aktuális számlák nem érdekelnek.

De hát a fontossági sorrend
az fontossági sorrend.

Azt mondd,
otthon el vagy maradva,
szalad a lakásod.

De ezt kihagyták
a hatodikos történelemkönyvből,
a többi talán csak blabla.

Hálátlannak tartasz,
pedig viszonznám meghívásod,
ami még el se hagyta a szádat.

Szerinted várjak?

Egyszer azért megpróbálhatnál
a kérdésre válaszolni,
itt az ideje.

Tudod, próba vagy cseresznye...

Szívvarrat

Ahogy a falevél pocsolyába hull,
s elmerül a tükröző víz alá,
pedig a tűző nap rá nem gurul,
de mintha a nyári zsongást hallaná,

szívet varrt rá titokban az őszi csend,
amit magával visz mindig tovább,
mert a lét, miért a halálba megy,
kiáll közben szelet, vihart, pocsolyát...

bőszén lesi őt kéjesen a bánat,
mégse halványul benne őszi hit,
lengesse bármily szélvihar az ágot,

érjen végül barna, zavaros vízíg;
úgy vágyom, ilyen falevél legyek
s tudnék boldogan megfakulni itt.

Már majdnem...

Arcodon bár sokadjára gördül a csalódás cseppje,
majd ráfeszül összetört porcelán szívedre,
mégis kilábal egyszer csak belőled a bánat,
ahogy az egyre rusnyábban settenkedik utánad,

hisz bebizonyul, „**a hazugság a gyöngék fegyvere**”, *
hiába szaggatott szét a szó, te nem halhatsz bele,
s mint gátfutója a süllyesztő létezésnek,
vagy késdobáló, akinek kedvesek a kések,

mint, ki bírja még pókerarccal, mozdulatlan,
kinek éjszakára nem kell se párna, se paplan,
szívósan hajolsz tovább a hazugság ölébe,
mert az erőd a tested kitartó görnyedése,

erőd szemed, amit mindig nyitva kell tartanod,
hogy újra lásd, micsoda hajlékony az alkatod –
már majdnem kimondtam, amit őt látva gondolok;
de inkább megtöltöttem földi hegedűtokot.

* Jókai Mór

Magammal hordalak

(Már 3 éve...)

Ó, mennyi hajnal bomlott rám azóta,
mint valami kelyhes nagy titok, csoda,
szírmot bont rám ez a nélküled-élet,
csak úgy lebegnek felettem az évek.

De Rád gondolok, ha csillagok gyúlnak,
magamban téged én magamba gyúrlak,
magamban viszem volt-harsány szavaid,
ahogy a semmiből dúdolsz valamit,

magammal viszem mindig jókedvedet,
miként poénjaid nekem szegezed,
s a lagymatag időt mint formálod át,
hisz Veled igazán pulzált a világ.

Ne hadakozz, mert magammal hordalak,
nélküled nem ontja fényét se a nap,
nem hagyom, hogy a bánat átkaroljon,
s nem is fog; ha velem maradsz: megúszom!

Kutyával az élet

Ahogy Puffancsra pillantok,
mikor nyalja a fagylaltot,
vagy műanyag flakont rág,
pixelesít szőnyegmintát;

ahogy törölöm a talpát,
azon a szemem rágót lát,
vagy égnek állnak lábai,
mert velem akar játszani;

ahogy motoznak mancsai,
a nyelve arcomon pacsí,
vagy ugrabugrál a sárban,
ha tavasz, ha őszi, ha nyár van;

érezem, elért a szeretet,
megleltem, amit keresek,
mert csak addig voltam pupák,
amíg nem tartottam kutyát.

Úgy hordjalak

Most leírhatnám illatod,
ahogy belém égeti magát,
ahogy hordozom az esszenciád
reggeltől-estig.

Írhatnám azt is,
ölelésed mennyire megrészeget,
mert még a vágyam előtt átkarolsz,
nincs időm józannak lenni...

Papírra vethetném
ki nem mondott bókjaid,
amik titokban perceinkre feszültek,
vártak, érzem-e selymük?

Mondhatnám: tollhegyem
csak rólad ír, neked,
te díszíted fel, te – saját magaddal –
már évek óta üres vitrinem.

De nem. Inkább te írd,
karcold illatod, ölelésed, bókjaid, magad;
tetováld belém a szerelem
misztériumát, úgy hordjalak!

TARTALOMJEGYZÉK

A régi könyvelő	5
Mert ilyen...	6
Pisla karc	7
Mosom...	8
Fénykép	9
Délelőtt	11
Megölelnék	12
Az vagyok...	13
Mint rózsza...	14
A kéz	15
Maradnom kell	17
Márciusban	19
Pontosan ismerem magam	20
Cseng a csend	21
Ibolyák	22
Nyárpaletta	24
Se veled...	25
Zöld lámpa	26
Álság	27
Dupla	28
Személyre szabottan	29
Zöldben zengedez	30
Zeusz és a zümmögés	31
Rezzelés	32
A szív	33
Hétköznapi idill	34

Óraátállítás	35
Virágvasárnap	36
Mindenáron	37
Álomladik	38
Április lova	39
Ballagásodra	40
Mi	42
Túl fogom élni...	43
Májusi éjszakán	45
Pillanatkép	46
Nem lehet fekete	47
Koszorúk	48
Hol a szemüveged?	49
Fohász júliusban	51
Alleluja	52
Összeér a szívünk	53
Eső előtt nyáron	54
Bolondok	55
Mindent vagy semmit	56
Kitéptelek magamnak	58
Egyszerű vers a szerelemről	59
Élni hordalak	60
Szédületes...	61
Fáj?	62
Nézet	64
Hiszlek és viszlek	65
Madarak	66
Kenyér	67
Isteni szándék	68
Esőcsepp	69

Ki vagyok neked?	70
Színekbe látlak	71
Asszonánc	73
Csomagold...!	74
Ki az Isten?	76
Azért...	78
A és B	79
Nem ismersz...	80
Rögök fekszenek	82
Így legyinti meg	83
Holtomiglan...	84
Itt kóborol...	85
Szívlabirintus	86
Lángot lobbantasz...	87
Valami óriás és örök	88
Hogy lehet?	89
Szétrúgom	90
Mammográfia	91
Ott lakom...	92
A legszebb gondolat	93
Lángrózsát	94
Cincérharc	95
Magamba sejtelek	97
Mátyás király szolgálója	99
Levél Alzheimernek	100
Borostás blues	101
Várni, hinni, látni	102
Első nap a munkahelyen	103
Ha fáj se	104
Hidd és lásd...	105

Verseimhez	106
Lassan...	107
Úgy döntöttem	108
Védelvezők	110
Nem telhet el...	111
Örökre hinném...	112
Kék vagyok	113
Az igazság lova	114
Fogd kezem!	115
Ingyen...	117
Hinnélek, tudod...	118
Nem veszek el...	119
Kinek lenne jó?	120
Szívárványom vagy	121
Azt álmodtam...	122
Fájna...	123
Mosollyal írom...	124
Szívedet vidd...	125
Kopp	126
A szorgos Lizi	127
Lélekszövet	129
Az örök kisiskolás	130
Ott ragyogsz...	131
Muszáj...	132
Szeretnélek...	133
Ez is várakozás...	135
Reménnyel akar...	136
Kár...	137
Ez most komoly?	138
Szívvarrat	139

Már majdnem...	140
Magammal hordalak	141
Kutyával az élet	142
Úgy hordjalak	143

SVÉDASZTAL MAGYARUL

N É V M U T A T Ó

A és B	79
A kéz	15
A legszebb gondolat	93
A régi könyvelő	5
A szív	33
A szorgos Lizi	127
Alleluja	52
Álomladik	38
Álság	27
Április lova	39
Asszonánc	73
Az igazság lova	114
Az örök kisiskolás	130
Az vagyok...	13
Azért...	78
Azt álmodtam...	122
Ballagásodra	40
Bolondok	55
Borostás blues	101
Cincérharc	95
Cseng a csend	21
Csomagold...!	74
Délelőtt	11
Dupla	28
Egyszerű vers a szerelemről	59
Élni hordalak	60

Első nap a munkahelyen	103
Eső előtt nyáron	54
Esőcsepp	69
Ez is várakozás...	135
Ez most komoly?	138
Fáj?	62
Fájna...	123
Fénykép	9
Fogd kezem!	115
Fohász júliusban	51
Ha fáj se	104
Hétköznapi idill	34
Hidd és lásd...	105
Hinnélek, tudod...	118
Hiszlek és viszlek	65
Hogy lehet?	89
Hol a szemüveged?	49
Holtomiglan...	84
Ibolyák	22
Így legyinti meg	83
Ingyen...	117
Isteni szándék	68
Itt kóborol...	85
Kár...	137
Kék vagyok	113
Kenyér	67
Ki az Isten?	76
Ki vagyok neked?	70
Kinek lenne jó?	120
Kitéptelek magamnak	58

Kopp	126
Koszorúk	48
Kutyával az élet	142
Lángot lobbantasz...	87
Lángrózsát	94
Lassan...	107
Lélekszövet	129
Levél Alzheimernek	100
Madarak	66
Magamba sejtelek	97
Magammal hordalak	141
Májusi éjszakán	45
Mammográfia	91
Már majdnem...	140
Maradnom kell	17
Márciusban	19
Mátyás király szolgálója	99
Megölelnélek	12
Mert ilyen...	6
Mi	42
Mindenáron	37
Mindent vagy semmit	56
Mint rózsza...	14
Mosollyal írom...	124
Mosom...	8
Muszáj...	132
Nem ismersz...	80
Nem lehet fekete	47
Nem telhet el...	111
Nem veszlek el...	119

Nézet	64
Nyárpaletta	24
Óraátállítás	35
Ott lakom...	92
Ott ragyogsz...	131
Örökre hinném...	112
Összeér a szívünk	53
Pillanatkép	46
Pisla karc	7
Pontosan ismerem magam	20
Reménnyel akar...	136
Rezzenés	32
Rögök fekszenek	82
Se veled...	25
Szédületes...	61
Személyre szabottan	29
Szeretnélek...	133
Szétrúgom	90
Színekbe látlak	71
Szivárványom vagy	121
Szívedet vidd...	125
Szívlabirintus	86
Szívvarrat	139
Túl fogom élni...	43
Úgy döntöttem	108
Úgy hordjalak	143
Valami óriás és örök	88
Várni, hinni, látni	102
Védelmeszők	110
Verseimhez	106

Virágvasárnap	36
Zeusz és a zümmögés	31
Zöld lámpa	26
Zöldben zengedez	30

SVÉDASZTAL MAGYARUL

SVÉDASZTAL MAGYARUL

Dobrosi Andrea
Budapest 2018
Svédasztal magyarul